

ἡ Ἐνωσις, Ζήτω ὁ Βασιλεὺς ἡμῶν Γεώργιος ἀναβαίνουνε μέχρις ἐβδόμου Οὐρανοῦ. Εἶνε ἡ πλέον εὐπρόσδεκτη θυσία τοῦ ἑνὸς λαοῦ μὴ ποτε νὰ προσφέρει στὸν Πλάστη του.

Τὸ ἀτμοκίνητο δὲν ἦτανε γιὰ τοὺς Ἐνωσοφόβους ὁ Χάρος, ἦτανε κἄτι τι χειρότερο σὰν τὸ φᾶσμα τοῦ Βρούτου κατὰ τὴν ἐν Φιλίπποις μάχην, σὰν τὸ Banquo τοῦ Macbeth σὰν τὸ ψυχομαχισμὰ πῶρχειται λίγαις στιγμαῖς πρῶτα ἀπὸ τὸ θάνατο. Ἡ Ἐνωσοφοβία ὡς τὰ προχθές ἦτανε μοναχὰ ἐπικίνδυνος τώρα πλέον εἶνε ἀρρώστια θαυατηφόρα!

Κυτᾶξτε τὸ λαὸ, πῶς μὲ τὴ σημαίᾳ στὸ χέρι τρέχει ὅλη τὴ χώρα πανηγυρίζοντας, ζητωκραυγάζοντας καὶ τραγουδώντας.

Τί πανηγυρίζει; Τὴν πολιτικὴν του ἀποκατάστασιν. Τί ζητωκραυγάζει; Τὴν ἑνωσιν. Τί τραγουδεῖ;

Ἐφθασε ἡ λαμπρὰ στιγμή
Νὰ παύσῃ ἡ ἀγυρτεία
Ἡ πλάνη καὶ ἡ δουλεία
Εἰς τὰ ἑφτά νησιά.

Κυτᾶξτε τοὺς Ἐνωσοφόβους πῶς φεύγουνε, πῶς κρύβονται καὶ πῶς μοιρολογᾶνε. Τί φεύγουνε; Τὴ ζωὴ τοῦ λαοῦ, τὸ θάνατό τους. Τί κρύβουνε; Τὴ συνειδήσιν τους. Πῶς μοιρολογᾶνε;

S' appressan gl' istanti
D' un ira fatale
Sui nostri sembianti
Si sparge il pallor
L' Unione s' avvanza
Qual Genio del male,
La nostra baldanza
Si muta in terror!

Ἐτοῦτ' ἐκτενεῖσαν μὴ Παρασκευή. Γιὰ τὸ λαὸ Παρασκευὴ ἑορτῆς καὶ ἀγαλλιάσεως, διὰ τοὺς Ἐνωσοφόβους Μεγάλῃ Παρασκευῇ Πάθους. Ἀλλὰ μεγάλη Παρασκευὴ χωρὶς Λαμπρὴ καὶ Πάθος χωρὶς Ἀνάστασι.

Β'.

Ζήτω ὁ βασιλεὺς ἡμῶν Γεώργιος Α'. Ὁ λαὸς δοξολογᾷ, τὰ παιδιὰ παίζει.

Ἀλλὰζουμε Γυαλί... Προσοχῇ, εἶνε ὁ δρόμος ὅπου βυστάει ἀπὸ τὸν Ἄγ. Σπυρίδωνα εἰς τὸν Σωτήρα, ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸν Προξενεῖον εἰς τὸ Δημοτικόν. — Βλέπετε ἕνα πλῆθος τοῦ ἀκολουθεῖ μίαν Σημαία; Εἶνε μέρος τοῦ ἀδικοῦ ὅλου Ἀλδὸς τοῦ ἀκολουθεῖ τὸ Προξενεῖον εἰς τὸ Σωτήρα, ὅπου θὰ φάλλῃ δοξολογία ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐπομένως ὑπὲρ τῆς ἑνώσεως.

.....

Ὁ λαὸς εἶνε παιδί εὐερέθιστο... κάμμία φορὰ

στὸν ἐνθουσιασμό του κτυπιέται μόνο του... Ἐπειτα αἰδμικρὴ χασμωδία, οἱ πανηγυρίζοντες μπαίνουνε στὸ Σωτήρα, ψάλλουνε τὴ δοξολογίαν, ζητωκραυγάζουν καὶ βγάζουνε. Πιρνώντες ἀπὸ τὸ Κατάστημα Ἡ Κεφαλληνία (τὸ ὁποῖον δὲν ἤξεύρουμε ἂν ἔχη χρῶμα πολιτικόν, ἂν ἔχη παραπάνου ἀπὸ ἕνα ἢ ἂν δὲν ἔχη καὶ κανένα) ζητωκραυγάζουν ἐκεῖνοι τῆς δοξολογίας σάματις γιὰ νὰ προκαλέσουνε μίαν ἀπάντησιν ἀπὸ τοὺς Κεφαλλονίτας τοῦ Καταστήματος, ἀλλὰ τοῦ κάκου, οἱ Κεφαλλονίταις κλείονται καὶ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς προτείνει νὰ γένῃ τὸ ἐπόμενον ψήφισμα.

Α.) Ὅτι οἱ Κεφαλλονίταις τῆς Λέσχης δὲν ἐλάβαν κανένα μέρος καὶ μάλιστα ἀποδοκιμάζουνε τὴ χασμωδία τῆς δοξολογίας.

Β.) Ὅπως οἱ Κεφαλλονίταις μολοντί ἀγαποῦνε ὅλους, κλίνουνε ὁμῶς καὶ διακρίνουνε τοὺς περισσοτέρους.

Οἱ Κεφαλλονίταις τοῦ Καταστήματος ἔχουνε δίκιο.

Lodar in faccia tutti,
Sparlare poi d' ognuno
E in vero un bel carattere
Il non averne alcuno!

Γ'.

Φωτογραφικὴ Σκιαγραφία τῆς ΚΕ. Μαρτίου:
Ὁ λαὸς πανηγυρίζει καὶ χαίρεται. Ἐσχάτη Συκοφαντία καὶ θρήνος τῶν Ἐνωσοφύδων.

Δὲν ἔχουμε τὴν ἀξίωσιν νὰ σᾶς προσφέρουμε εἰς τὸ μαγικὸ μας Φανὸ ὅλη τὴν λαμπρότητα, ὅλην τὴν κίνησιν, ὅλην τὴν ἐκχείλησιν τῆς ζωῆς, τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἀγαλλιάσεως μιανῆς ἐθνικῆς καὶ δημοτικῆς ἐορτῆς καθὼς εἶνε ἡ ΚΕ. Μαρτίου. Καὶ ἂν ἔμπορούσαμε κηδύει νὰ σᾶς ἱστορήσουμε μίαν ΚΕ. δὲν ἤθελ' εἶνε βέβαια ἡ φετεινὴ. Ἐως ἐπέρυσι ἡ ἐορτὴ τούτη ἦτανε γιὰ μᾶς μόλις εὐχὴ καὶ μνημόσυνο — Ἐφέτος εἶνε πανηγυρὶς καὶ δοξολογία — Ἐως τὰ πέρυσι εὐχηθήκαμε νὰ ἐνωθῶμε, ἐφέτος δοξολογοῦμε γιὰτὶ ἐνωθήκαμε. Τὸ ζήτω ἡ Ἐνωσις δὲν εἶνε πουλιὸν ἰδέα καὶ πόθος εἶνε πρᾶγμα καὶ καὶ ὕλημα. Ὅστις τὴν εἶδανε συμβουλευόμεν νὰ μὴ χάσουν τὸν καιρὸν τοῦ εἰς τὸν Μαγικὸν μας Φανόν, ἃς μᾶς ἀγῆσουνε νὰ τὴν δείξουνε σ' ἐκεῖνους τοῦ δὲν τὴν εἶδανε. Σὲ κανέναν ἀρρώστο τοῦ ἡ θέρη ἐδόξαται στὸ κρεβάτι, σὲ κάμμία Κυρία τοῦ δὲν εἶχε Κ. α. β. α. λ. ι. ε. ρ. ο. ν. τὴν συντροφίαν καὶ εἰς τοὺς ξένους.

Ἰδοὺ τὸ Γυαλίμας.
Εἶνε μέρος τοῦ ἀδικοῦ ὅλου Ἀλδὸς τοῦ ἀδικοῦ ὅλου Ἀλδὸς ὅπου πορεύεται εἰς Δράπανον νὰ δοξολογήσῃ τὴν ἡμέραν, τὴν ἑνωσιν καὶ τὸν Βασιλέα του — Ἰδοὺ καὶ ἄλλο πλῆθος, μέρος καὶ τοῦτο τοῦ ἀδικοῦ ὅλου Ἀλδὸς, τοῦ πορεύεται στὸν Σωτήρα νὰ δοξολογήσῃ τὴν

ἔμειν, τὴν ἔνωσιν καὶ τὸν Βασιλεῖα του — Ἐ-
-τούτῃ δὲν εἶναι διαίρεσις ὄχι, εἶναι πολυπλασιασμός!
Εἶνε ἕνα; καὶ ὁ αὐτός Λαὸς ποῦ πάει γὰρ ἕναν καὶ
τὸν αὐτὸν σκοπὸν, καὶ ἂν πᾶν εἰς διαφορετικῆς
ἑκκλησιαί; εἶνε γιὰ τὸ Λαὸς μὴ εἶναι εὐρίσκειται
εἰς τὸν ἴδιον καιρὸ καὶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἀλλὰ καὶ ἐ-
κεῖ καὶ ἐδῶ καὶ παντοῦ εἶνε πάντα ὁ ἴδιος, καὶ ἐδῶ
καὶ ἐκεῖ καὶ παντοῦ ἔχει ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ αἶσθημα,
καὶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καὶ παντοῦ ἐμπορεῖ νὰ δοξολογήσῃ
τὴν ἡμέρην, τὴν ἔνωσιν καὶ τὸν Βασιλεῖα του!

Βλέπετε ἀροῦ παροῦ καὶ συμπλέγματα,
κινουμένης ὕλης; Εἶνε ἄνθρωποι, ἄνθρω-
ποι ἀσθενεῖς καὶ παραλογίζοντες, ἡ ἀσθένεια του
εἶνε ἀθεράπευτος, ὀνομάζεται Ἐνωσοφοβία. Ὁ
παραλογισμός τους εἶναι φρικώδης, ὀνομάζεται Συ-
κοφαντία. Εἴρετε τί εἶνε ἡ Συκοφαντία ἐν γένει,
ὁ Don Basilio στὸ Barbieri di Siviglia μᾶς τήνε
ἐξήγησε. Εἶνε μία ἀπὸ τὰς ὠραιότερας ἐμπνεύσεις
τοῦ Rossini. Εἴρετε ὅμως ποῖα εἶνε ἡ συκοφαντία
τῶν Ἐνωσιφύλων; Εἶνε τὸ ὄνειρο τοῦ ψυχομαχητοῦ
τους! Τοὺς φαίνεται πῶς ὁ Λαὸς εἶνε διηρημένος
διηρημένος εἰς βασιλικούς καὶ δημοκράτας — Ἄ-
θλιο ὄνειρο τῆς ἀθλιότερας τῶν Ἀγωνιών!.. Ὁ
Λαὸς εἶναι ἕνας καὶ ἀδιαίρετος, δὲν δικρεῖται ποτὲ
κατὰ τὰ αἰσθήματά του ἀλλὰ πολυπλασιάζεται εἰς
τὴν χαρὰν του. Ὅταν τὸ ἔθνος σώζεται διὰ Βασι-
λέως, ὁ Λαὸς φωνάζει Ζήτω ὁ Βασιλεὺς — Εἶνε
οὐκ ἄλλως Ζήτω τὸ ἔθνος!

Ἄλλο Γυαλί. Εἶνε νύχτα ποῦ ὁ ἐνθουσιασμός τοῦ
Λαοῦ ἔκαμε μέρα, ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ ἔκαμε καικεῖς
τὸ ἴδιο θαῦμα.

Ἰδοὺ ἕνα κοντὰ στάλλο οἷα προσφέρουμε ὅλα μας
τὰ Καταστήματα. Τὸ Ἐμπορικόν, τὸ Δημοτικόν, τὸ Ἐ-
θνικόν καὶ τὸ τῆς Κεφαλληνίας. Παντοῦ ὁ αὐτός
ἐνθουσιασμός, ἡ αὐτὴ πολυτέλεια, ἡ αὐτὴ τάξις, αἱ
αὐταῖς εἰκῶνες, ἡ αὐταῖς σχεδὸν ἐπιγραφαί; γι-
ατὶ παντοῦ εἶνε ἕνας καὶ ὁ αὐτός Λαὸς. Μου-
σική, Τραγούδια, Ζητωκραυγαί, Πυροτεχνήματα,
λὲς πῶς καὶ αὐτὴ ἡ φύσις ἐσεβάσθηκε τὴν ἑορτὴν,
δὲν πνέει παρὰ γλυκὺς ζέφυρος γιὰ νὰ ξανάβῃ τ' ἀ-
ναρίθμητα φῶτα ποῦ ἀντανκλοῦν τ' ἀμέτρητα
ἀστέρια τοῦ οὐρανοῦ... Βλέπετε πληθὺς Κυριῶν
ποῦ βγαίνουν ἀπὸ τὸνα καὶ μβαίνουνε στάλλο Κα-
τάστημα; δὲν εἶνε μόνη ἡ περιέργεια ποῦ ταῖς κί-
νῶναι. Δὲ βλέπετε πόσαις φέρουνε ἄπανου τους τ'
ἀσπρογάλαζα παράσημα τῆς ἑορτῆς; Δὲν εἶναι ἀ-
πὸ τοῖς θεαταῖς, ὄχι! ἔχουνε μέρος εἰς μίαν πανή-
γυριν ὅπου ἐνδομύγως αἰσθάνονται. Καὶ ἡ θυγα-
τέραις τοῦ Λαοῦ, ἂν δὲν ἔχουνε λαμπρογάλαζα φο-
ρέματα νὰ ἐπιδείξουνε, ἂν δὲν ἔχουνε χρυσάρια νὰ
στολισθῶν, ἔχουνε γαλανὰ μάτια καὶ ξανθὰ μαλλιά,
ἔχουνε τὴ χαρούμενη καὶ συγκινημένη ἐκφρασί τοῦ
προσώπου τους, ἰδοὺ τὰ στολίδιά τους.

Θέλετε νὰ ἰδῆτε τὰ Καταστήματα μέσα; Φυ-
ριττηθῆτε ὅμως εἰς λίγα γιὰ τὸ Φανὸς μας εἶνε
καικεῖς μικρός.

Εἰς τὸ Ἐμπορικὸ εὐρίσκετε τὸ Διάολο στὴ θύρα
Πῶς σὰ; φαίνεται ἕνας Διάολος, φύλακας ἀγγέλων;

Μὰ ὁ Διάολος ἐμπῆκε καὶ στὴν Ἐδὲμ καὶ δὲν ἐμε-
τάνωσε — Συγχαίρομαστε μὲ τοῦ; Ἐμπορικοῦ διὰ
τὰς λαμπράς των ἐπιδείξεις καὶ σὰς φέρουμε στὸ
Δημοτικόν — ἐδῶ ἀκούτε καὶ ὀργανικὴ Μουσική. —
Ἀνεβαίνουμε τώρα εἰς τὸ Κατάστημα ἡ Κεφαλλη-
νία ἐκεῖ ἀπαντοῦμε ἕνα σωρὸ φιλοφρονήσεις ἐπὶ τὸ
ἀγγλικώτερον — Τὶ ἁμαρτία, πιθηρισμός καὶ μίμησις
νὰ καταστήσουνε συνώνυμοι! μὰ σιωπὴ! ἀκούμε
ἕνα τραγούδι μὴ εἶνε καὶ τοῦτο The lay of
the last Minstrel! Ὁχι, εἶνε ἀπὸ τὴ
Son nambula. Ἄ; ἀκούσουμε.

Tutto è gioia, tutto è Festa,

Sol per noi non v' ha contento;

E per colmo di tormento

Siam costretti a illuminar.

O Unione a noi funesta!

O pensioni in fumo andate!

Disperati ci lasciate

E forzati a festeggiar!

Θέλετε νὰ δῆτε καὶ τὸ ἔθνικόν; εἶνε παιδιόχριστικο
μᾶνε καλὸ — Ἄ Ἐκ στόματος θηλαζόντων καὶ νη-
πίων ἡ ἀλήθεια

Ἰδοὺ τὸ ἐπὶρχεῖον μας μὲ τὴν Ἑλληνικὴν Ση-
μαίναν καὶ μὲ τὴν ἐπιγραφὴν Ζήτω ὁ Βασι-
λεὺς ἡμῶν Γεώργιος. Ζήτω λέμε καί μεις
ὁ Ἐπάρχος καὶ Ζήτω τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον, ἀλλὰ
πρὸ πάντων Ζήτω ὁ ἐντίμος καὶ εὐλικρινὲς πατριώ-
της Δρ. Π. Ἀσάνης, ὁ προτείνας τὴν ἐπίδειξιν ταύτην
— Ἡ πατρις ἄμα ἐνωθῇ καὶ γίνῃ μία θὰ ἐνθυμηθῇ
τὴν φιλελεύθερον πράξιν τοῦ ἐντίμου Δημ. Συμβού-
λου, καὶ τὸνομα τοῦ Ἀσάνη θὰ ἀντηχήσῃ ἀπὸ γενεᾶν
εἰς γενεάν. Βλέπετε τὸ Θέατρο πῶς ἐφωτίσθη;
Ἄς συγχαροῦμε τὴν νέα Βουκεφαλικὴ ἐπιτροπὴ γιὰ
τὸ δέβοῦτόν της, δὲν εἶνε καὶ πολὺ ἄσχημο.
Εἰς τὴν ἐπιγραφὴν της ὅμως ἐλησμονήσῃ τὸ Βασιλεῖα
μας. Ἄν ἦνε λάθος, τῆς τὸ συγχωροῦμε, ἂν τόκαμε
ἐξ ἐπιτήδεος, ἂς μᾶς συγχωρήσῃ νῦν τῆς ποῦμε πῶς
ἐπαράβουκε φάλισε.

Ἰδοὺ καὶ τὸ Λύκειον φωταγωγημένο καὶ ἐπιγε-
γραμμένον. Ἐπαινος εἰς τὴν Διευθυντὴν καὶ τοὺς
διδασκάλους ἅπαντας καὶ εἰς τὴν φιλοπάτριδα μα-
θητεύσαν Νεολαίαν μας. Ἄλλ' ἔγες καὶ τρεῖς εὐ-
γες εἰς τὸν Κ. Ν. Πανούρη, τὸν εἰσγητὴν καὶ θερ-
μὸν ὑπόστηρικτὴν τῆς πατριωτικῆς ταύτης πράξεως
— Τὸνομα τοῦ Πανούρη θὰ γίνῃ κύλημα καὶ κτῆμα
τῶν ἀπογόνων ἡμῶν. Λέγεται ὅτι μετὰ τὴν ἐκφώ-
νησιν καταλληλοτάτου πρὸς τὴν περίστασιν λογι-
δρίου, ὁ ἀξιότιμος καὶ φιλόπατρις Κ. Πανούρης
συνωδύετο εἰς τὸν ἀπὸ τοῦ ὅπου ἐν γένει τοῦ μαθητῆς,
οἷτινες ἐφαλλοῦν μετὰ τὴν ἀναγνώσιν τοῦ Πανούρη

Χαῖρε χαῖρε Κ. Πανούρη

Μὲ τὴ γαλλικὴ σου μούρη

Τῆς Ζακύνθου κούρη!

Ζήτω ἡ ἔνωσις καὶ Σ)

Ποῦ μ' ἑλληνικὴ ψυχὴ

Τέτοιο δίνει; μάθημα!

Ὁ Κύριος Πανούρης κερδονόμενος καὶ μεγαλυνῶν ἀντέπαλλε τὴν Μαρσιλιέζαν.

Allons enfants de la Patrie
La jour de la gloire est arrivé
[à parte] (Ἠλὶ λαμὰ σαβαθανί
Si cela dure je suis flambé !)

Ἀλλάζουμε Γυαλί. Ἡ φωταψία λίγο λίγο ἐσθύνθηκε — εἶνε σκοτάδι — Νύχτα βαθυά, τρία ἢ τέσσαρα ἄτομα, ἄθλιοι φευγάτοι ἴσω; ἀπὸ κανέναν τόμο τοῦ Οὐγκώ, πὰν ὄρεα τῆς νυκτὸς περιφέρονται καὶ κητισμένοι κοντὰ σ' ἓνα Κοιμητήριο. Κλαῖνε; Ὁχι, γελᾶνε . . . Ἰδοὺ τὸ γέλιο τους:

Andrem ramminghi e poveri
Ove il destin ci porta,
Un pan chiedendo all' Anglia
Andrem di porta in porta . . .
Forse taller le ciglia
Noi bagnerem di pianto,
M' avremmo almeno il vanto
D' esser fedeli o g n o r

Ἡ κρυκουζάγια καὶ οἱ ἀντίλαλοι τῆς νυκτὸς ἐσκούζανε Ο Γ Γ Ο Γ ! ! . . .

ΦΥΡΑΗΝ — ΜΙΓΔΗΝ.

Κατ' αὐτὴς ἀνεχώρει ὁ Συνταγματάρχης Βίττιγχαμ, ἀνὴρ δικεκριμένος ἐν ἐγκυκλοπαιδικαῖς γνώσεσι καὶ φιλελληνισμῷ. Ἐσπούδαζεν ἀδιακόπως τὴν γλῶσσαν μας, μᾶς ἐδιασκεδάζε μετὸν μαγικοπιστημονικὸν του φανὸν, ἐδίδασκε φιλοφρόνως καὶ μετὰ εὐχαριστήσεως τὴν γλῶσσαν του εἰς ὅσους τῶν νέων μας ἤθελον τοῦ ζητήσαι τὴν ἄδειαν νὰ εἰσέρχωνται πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον εἰς τὸν στρατῶνα. Πρῶτος ἐν ἀγαλλιάσει ψυχῆς μᾶς ἀνήγγειλε τὴν Ἐνωσιν καὶ ἀπεχωρίζετο ἡμῶν διακηρύττων δι' ὃ μῆρος εἶχε δικαίον ν' ἀποκαλῇ τοὺς Κεφαλλήνας Μεγαθύμους, καὶ ἀναχωρῶν ἀφιέρου τὸ ἀντάλλαγμα τῶν ἐπιπλῶν του εἰς τοὺς πτωχοὺς μας. Ἄν ἡ περίοδος τῆς Ἀγγλικῆς προσιαιῆς εἰς τὴν ἱστορίαν, ἂν τὰ χρονικά τῆς νήσου μας ψιθυρισθῶσι ποτὲ εἰς τὸ εὖ; τῶν ἀπογόνων μας, τὸ ὄνομα τοῦ μεγαθύμου τούτου ἂ δρῇ μετὰ σεβασμοῦ καὶ εὐγνωμοσύνης θὰ προτέρεται ἀπὸ τὰ τέκνα τῶν Κεφαλλήνων ἐκείνων αἵτινες μέσον ἐὶς τῶν εὐγλωττοτέρων δικηγόρων μας, ἀπεχωρίζετον τὸν Βίττιγχαμ, οὕτω ποῖς:

Nel momento che il Colonello Whittingan va a distanarsi da quest' Isola, si credono in dovere i Cefaleni che hanno conosciuto le sue rare virtù di esprimergli la loro sentita stima ed affezione dei sentimenti filellenici, che ignora dispiegò, e per le affettuose e franche sollecitudini che si prese nel a circostanza che i Jonii, come sommo bene, chiedeano la Unione colla Madre-Patria. I Cefaleni che hanno avuto la sorte di conoscere il Colonello Whittingan serberanno di lui grata memoria ed innalzeran voti per la sua felicità.

Τὸ Ἀνώτατον Συμβούλιον τῆς Δικαιοσύνης, αἰτήσας τοῦ Ἀγγλοῦ ὄνομα Κόμης Β. Μεταξᾶ, ἐπαυε κατ' αὐτὰς τὸν ὑποδικηγόρον Ραζην. Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορά, ἀλλ' εὐελπιστοῦμεν ὅτι θὰ ἦναι ἡ τελευταία καθ' ἣν ἡ Ἀγγλοῦσις Κυβέρνησις, χαρίζομένη εἰς τὴν Ἀριστοκρατίαν κακίξει τὸν Λαόν. Τὸ γεγονός τοῦτο χειρίστην ἔλαμνεν εἰς τὸν τόπον ἐντύπωσιν· ἀλλ' εἶναι τάχα παράδοξον τὸ τὸ Ἀνώτατον Συμβούλιον τῆς Δικαιοσύνης μὴ νὰ εὐρίσκεται εἰς σύγκρουσιν μετὰ τὸ Ἀνώτατον Δικαστήριον τῆς Κοινῆς Γνώμης; Εὐτυχῶς διὰ τὸν Κ. Ραζην μεταξὺ τῶν δύο τούτων δικαστηρίων παρεμβάλλεται ἤδη τὸ Μέγιστον καὶ ἀσυγκρίτως Ἀνώτατον τῆς Σείας Βουλῆσεως — Ἐπομένως ἡ Ἐνωσις, ἐπομένως ἡ παῦσις τοῦ Ἀνωτάτου Συμβουλίου καὶ ἐπομένως ἡ ἀθώωσις, ἡ ἱκανοποίησις καὶ ἡ ἀνόρθωσις ὅλων τῶν ἀδικουμένων.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ.

Γίνεται κοινῶς γνωστὸν ὅτι, προσεγγίζουσες ἤδη τῆς Ἐνώσεως, τὸ μέγα καὶ ἐπικερδέστατον Ἐργαστάσιον τοῦ Ριζοσπάστι σμοῦ, διαλυόμενον, ἐκθέτει εἰς πλειστηριασμὸν ὅλα του τὰ ἐργαλεῖα, μηχανάς, μοχλοὺς, βανασουργεῖα, φυσούνια, τυπογραφεῖα, καταστήματα, ἐπιγραφάς, σημαίας, λουρίνια, ἐλάτους, σταντάδους, φανούς, κουτσούναις μ' ἄλλους κ. τ. λ. Συμβουλευόμεν ὅθεν τὴν μέλλουσαν Ἀντιπολίτευσιν νὰ δράμῃ πρὸς ἀγορὰν τοιούτων ἀναγκασιότατων σκευῶν, πρὸς ἐπιτυχὴ ἐκρίζωσιν τοῦ ἐλευσομένου πολιτεύματος. Αἰτιμαὶ θὰ ἦνε μετριώταται, καὶ τὸ ἀντίτιμον δι' ὑποσχέσεων πληρωτέων κατὰ τὴν Παλινόρθωσιν.

—Τι εἶναι ἡ Ἐνωσις;

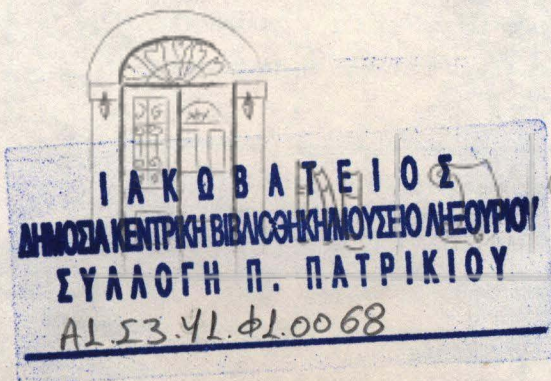
Ἡ ξερρίζωσις τοῦ δένδρου Προστασία. Οἱ Ριζοσπάσταις ποῦ ἐλέγανεν πῶς τὸ δένδρον ἦτανε πουλιὸν παρὰ γερὸν τὸ τραβοῖσαν μετὰ γούμναις πουλιὸν παρὰ ποτέ. Τὸ τραβοῦσαν, γὰρ νὰ ξερρίζωσιν εἴτε γὰρ νὰ δύνουν παρὰ στασι γυμναστικῆς στοὺς Λαούς; Δὲν ἤξερον. Ἐκεῖνο ὅμως ποῦ βλέπομεν εἶναι τὸ δένδρον μετὰ μίαν ξερρίζωμένον καὶ τοὺς Ριζοσπάστις γκρεμισμένους τ' ἀνίστασθαι νὰ σιούζουν τὸ Βασίλειον Οὐράνιον Γεώργιος Α' κτλ' κτλ. Ἡ γκρεμισιά τους εἶναι πτωσις ἢ προσκύνησις; Ἡ ἀπάντησις εἰς τὸ προσεχές.

— Εἰδοποιούνται οἱ ἔχοντες ἀγγελίας τῆς ταίρας νὰ τὰς ἐπιστρέψωσιν εἰς τὸ τυπογραφεῖον «Κεφαλληνία».

Ὁ ὑπεύθυνος Ἐκδότης ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΜΠΕΡΑΛΗΣ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «Η ΑΝΑΤΟΛΗ».

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΕΦΚΟΥΡΙΟΥ